

De Toestand Van De Wereld Voor Onze Profeet

Net leven van de mens op aarde is begonnen met Adam (a.s.). Net zoals hij de eerste mens is, is hij als de eerste profeet ook de voorvader van de mensheid. Na een lang leven met zijn echtgenote Hawwa heeft hij de Goddelijke boodschap aan zijn kinderen overgebracht en de wereld voor het hiernamaals verlaten. De Goddelijke boodschap die Adam (a.s.) heeft gepresenteerd aan alle mensen die na hem zullen leven, kondigde aan dat er geen andere God was dan de Verheven Allah. Dit tawhidse geloof is een licht en levensbron dat gepresenteerd is voor de blijdschap van adamskinderen op de wereld en in het hiernamaals.

De mensen zijn na Adam echter in de val getrapt van hun openlijke vijand, de duivel, door zich in de greep te laten nemen door hun begeerten en verlangen en hierdoor loze en valse geloven te volgen in plaats van het tawhidse geloof. Van tijd tot tijd hebben ze geneigd om de zon te verduisteren die over hun rees en om de gezanten van Allah te ontkennen. Zij sloten hun oren voor de profeten en gezanten voornamelijk om materiële redenen. Op ongekende wijze martelden ze degenen die in hen geloofden. Soms stichtten ze grote beschavingen en leefden in pracht, roem en weelde en soms zetten ze hun bestaan voort als verachtelijke en lage wezens.

Wanneer een kind van Adam (a.s.) ook maar een beetje kracht verzamelde, trad hij ongenadig op tegen zijn soortgenoot en probeerde hij hem te vernietigen. Omwille van bewind en gezag heeft hij geprobeerd om de mond te snoeren van degenen die de Goddelijke boodschap droegen en om de gelovigen die hen volgden te

martelen. Zij bogen soms voor hun begerigheid en trots voor de godsbeelden neer die ze met hun eigen handen hadden gemaakt en soms bogen zij voor een machtige troonbezitter. Het eerste bloed die de zondige zoon van Adam, Kabil, op aarde heeft laten vallen is veranderd in een vloed dat generaties lang heeft gestroomd... De volgelingen van Noah (a.s.), Hud (a.s.), Salih (a.s.), Abraham (a.s.), Lot (a.s.), Shu'ayb (a.s.), Mozes (a.s.) en Jezus (a.s.) zijn begraven in de duisternis van de geschiedenis doordat zij het tawhidse geloof hebben verlaten. De gelovigen die standvastig hebben geloofd in die gezegende gezanten hebben volgehouden omwille van het winnen van het eeuwige leven. Degenen die het tawhidse geloof hebben geëigend zijn in alle periodes van de geschiedenis aldus onderhevig geweest aan beproevingen.

De wereld kent vele tijdperken en perioden. De aardoppervlakte die soms voortvarend is geweest, is soms veranderd in een puinhoop. Wanneer de mens zijn begerigheid vergrootte en onderdrukking deed zegevieren, verdwenen volkeren en beschavingen als vereiste van de Goddelijke rechtvaardigheid. Wat is overgebleven zijn overblijfselen van die oude beschavingen in alle hoeken van de wereld.

In het wezen van de mens is er een continue strijd gaande tussen goede en kwade gevoelens, tussen de ratio en de begeerten en tussen goedheid en slechtheid. En jammer genoeg is het maar een klein aantal mensen die deze strijd overwint en hiermee het paradijs en de Goddelijke tevredenheid bereikt. Het aantal mensen die zich aan de toevertrouwde taak en hun belofte bij het verbond van Alast hebben gehouden is weinig. Door te denken dat de wereld oneindig is en de dood die hij openlijk ziet te vergeten, wordt de mens in het algemeen gevangen genomen door hun verlangens en begeerten.

De momenten waarin de mens in zulke vergetelheid verkeert is zo vaak dat Allah als manifestatie van zijn barmhartigheid hem constant waarschuwt en naar Zijn pad uitnodigt. De woorden van de gezanten die hij zendt, zijn nagenoeg hetzelfde: "O mensen, jullie allen behoren tot Allah en jullie zullen wederom tot hem worden teruggezonden. Verlaat dan de onderdrukking en dien Hem. Hij is wetende over alles wat jullie doen."

Om de onwetendheid van de mens tegen te gaan, kiest Allah boodschappers tussen hen en draagt hen de Goddelijke taak op. Deze boodschapper, waarschuwt zijn gemeenschap door hen de openbaring te verkondigen die hij van Allah heeft ontvangen. Hij schrikt af met de hel en verblijdt met het paradijs. Er is nimmer een fout in zijn verkondiging. Er is geen tegenstrijdigheid in zijn woorden en geen raarheid in zijn gedrag. Op een heldere manier brengt hij zijn boodschap over aan de hele gemeenschap. Hij heeft geen vrees voor de gezagvoerders. Hij vraagt niet om een vergoeding voor zijn verkondiging. Hij zegt: *“Slechts Allah is belast met mijn loon.”*¹

En geen één van hen heeft deze functie met zijn eigen ijver bemachtigd. Profeetschap geschiedt enkel met de wil van Allah. Voor Hem gelden maatstaven zoals rijkdom, macht en kracht of gezag niet. De profeet is een persoon die Allah tussen de mensen speciaal heeft gekozen en het profeetschap heeft opgedragen.² Het is hierdoor natuurlijk dat hij in vergelijking met de andere mensen overtreffende kanten heeft.

Het tawhidse geloof en de principes van dit geloof die de blijdschap van de mensen in de wereld en in het hiernamaals verwezenlijken, worden door de profeten aan de mensen verkondigd. Van hen wordt verwacht dat ze zich aan dit geloof binden en de ware dienaarschap bereiken. Het woord van de profeten en gezanten is dat de ware godsdienst bij Allah de Islam is³. Iedereen dient te weten, dat hoe lang de mensen ook zullen leven, dat zij uiteindelijk zullen sterven en in de aanwezigheid van Allah zullen treden. En daar zal onuitgezonderd iedereen met de Islam berecht worden. Er zal geen ander geloof worden geaccepteerd dan de Islam.

Dit woord van de profeten is nagenoeg altijd met grote repulsie ontvangen en heeft voornamelijk met de tegenstand te maken

1 Sura Saba, 34:47; Sura al-Furqan, 25:57; Sura al-Shu'ara, 26:109, 127, 145, 164, 180; Sura al-Shura, 42:23.

2 Sura al-Nahl, 16:36.

3 Sura Al-i Imran, 3:96.

De Stad Mekka en de Kaäba

De heilige stad Mekka waar de Profeet is geboren en opgegroeid, waar hij schapen heeft gehoed in de bergen eromheen, waar hij is getrouwd en waar hem de Koran is neergezonden; een oude stad die zich op het Arabisch schiereiland, op 100 kilometer van de kust van de Rode Zee bevindt. Zijn vallei strekt zich drie kilometer uit van het noorden naar het zuiden en anderhalf kilometer van het oosten naar het westen. In deze vallei is er geen andere waterbron dan de Zamzam-put. De stad Mekka, dat in de Nobele Koran ook met de naam “*Bakka*”⁶ voorkomt, is door de Baytullah, oftewel het huis van Allah, de Kaäba, een stad geweest dat grote invloed heeft gehad op het leven van de mensheid en zijn naam is eeuwenlang met respect herinnerd. Zijn roem en respect zal dan ook tot de dag des oordeels blijven voortbestaan. De eerste inwonenden van deze stad waren de echtgenote van Abraham (a.s.), Hajar en haar zoon Ismaël (a.s.). Het is bekend dat in dit gebied hiervoor geen enkele mens leefde en geen huis was gebouwd. Mensen begonnen zich rondom het huis van Allah, de Kaäba, dat zich in Mekka bevindt en sinds het begin van de mensheid dat met Adam (a.s.) is begonnen met respect en eerbied wordt herdacht, te vestigen terwijl dit nog niet in vorm van gebouw was gegoten. De eer voor de bouw van de Kaäba als gebouw was aan Abraham (a.s.) en zijn zoon. Hafiz ibn al-Kathir zegt “Het staat met de Koran vast dat de eerste stichter van de Kaäba Abraham (a.s.) is. Er is geen vermelding dat het hiervoor als gebouw was aangewezen”. Al met al toonden de mensen sinds Adam (a.s.) respect voor de heilige plek van de Kaäba en de profeten en engelen maakten *tawaf* om deze plek. Het kan hierdoor gezegd worden dat het gebouw die door Adam (a.s.) als de Kaäba was neergezet, niets anders was dan een hoop bijeengebrachte stenen.

6 Sura Al-i Imran, 3:96.

In het meesterlijk boek van Imam al-Bukhari, dat hij *Sahih* heeft genoemd, heeft hij de bouw van de Kaäba en de stichting van de stad Mekka, met een overlevering van Ibn Abbas in een lange tekst overleverd. Dit bericht dat onomstotelijk is en ook met de feiten in de Koran wordt ondersteund, is als volgt: Op verzoek van zijn echtgenote Sarah nam Abraham (a.s.) zijn andere echtgenote Hajar en zijn zoon Ismail die nog borstvoeding kreeg van Palestina mee naar Mekka en liet hun achter bij een grote boom op de Zamzam. De stad Mekka bestond toen nog niet en de omgeving was zo stil, kaal en zonder water dat het de mens bang maakte. Abraham (a.s.) die een handvol dadels en een beetje water achterliet wilde zijn echtgenote en zoon daar achterlaten. Op dat moment vroeg Hajar met vrees "Is het een gebod van Allah dat je ons zo achterlaat?". Abraham zei "Ja, ik laat jullie hier door een Goddelijk gebod." Op een zeer volwassen en aan Allah toevertrouwde manier zei Hajar toen "Dan zal Allah ons hier niet verdoen".

Profeet Abraham (a.s) werd gekend met zijn titel "*Khalilullah*", oftewel "de vriend van Allah". Hij was geboren in de stad Babylon in Irak, dichtbij de Eufraat rivier. In Babylon leefde toen een volk dat voornamelijk uit magiërs en astrologen bestond die in de naam van de sterren afgoden aanbaden die ze met hun eigen handen hadden gemaakt. Abraham was als profeet aldus aan dit volk aangewezen. Hij verkondigde hun het tawhidse geloof en kreeg omwille daarvan veel leed te verduren. Om vernietigd te worden werd hij zelfs in het vuur gegooid door koning Nimrod. Allah redde hem echter van hen en het vuur had Abraham (a.s.) niet verbrand.⁷ Deze grote boodschapper van Allah verliet Babylon later en ging naar de Levant en Egypte. Doordat hij uiterst gul was, was hem de bijnaam "*Abu'd-Dayfan*" oftewel "de vader van de gasten" gegeven.⁸

Deze grote mens wiens naam het meest wordt genoemd in de Koran, trouwde eerste met Sarah en daarna met de Egyptische Hajar. Van zijn eerste vrouw had hij helemaal geen kinderen gekregen. Toen zijn tweede vrouw, Hajar, Ismaël (a.s.) baarde, leidde

7 Sura al-Anbiya, 21:69.

8 Ahmet Naim en Kamil Miras, *Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi* ve *Şerhi*, c. 9, Diyanet Yayınları, Ankara, 1980, blz. 106.

dit tot de jaloezie van Sarah. Zij vroeg Abraham om hen op een afstand van haar te doen. Als gevolg van Goddelijke wijsheden bracht Abraham zijn echtgenote en zijn zoon tot aan de heilige grond waar de Kaäba gevestigd was, liet hen alleen met Allah en keerde weer terug naar Palastina.

Toen Abraham (a.s.) Hajar en zijn zoon aan wie hij met grote liefde was verbonden achterliet, deed hij op de plek Thaniyya, uitkijkend naar de locatie van de Kaäba, de volgende smeekbede: *“Onze Heer, ik heb enkelen van mijn nakomelingen in een vallei zonder gewas bij Uw heilige huis laten wonen, onze Heer, om de salaas te verrichten. Maak dan dat de harten van sommige mensen toeneiging tot hen krijgen en voorzie met vruchten in hun levensbehoeften; misschien zullen zij dank betuigen.”*⁹

Hajar en haar zoon waren alleen overgebleven. Op een gegeven moment raakte hun eten en water op. En doordat dat gebied heel warm was zag Hajar haar zoon huilen uit dorst en kon hier niet tegen. Zij verliet haar zoon met de hoop een beetje water en een mens te kunnen vinden. Ze klimde op de Safa heuvel en keek om haar heen. Ze zag niemand. Ze liep weer naar beneden, raapte haar kleding, stak met snelle stappen de vallei over en klimde op de Marwa heuvel. Ook daar stopte ze om naar water en mensen uit te kijken. Alweer zag ze niemand. In spanning en bezorgdheid liep ze zeven keer over en weer tussen beide heuvels. Toen Hajar voor de zevende keer de Marwa beklom hoorde ze een geluid. Ze zag dat een engel een gat groef met zijn hielen op de plek waar vandaag de Zamzam-bron is. Een tijd later was er een gat en begon het Zamzam-water te borrelen. Met blijheid kwam Hajar terug, dronk van het water en liet haar zoon drinken. De engel zei het volgende tegen haar: *“Vreest absoluut niet dat jullie sterven. Hier bevindt zich het huis van Allah. Het zal zijn vader en hijzelf zijn die dit huis zullen bouwen. Allah de Almachtige zal zijn nageslacht nooit stoppen.”*

Na een korte tijd stopte daadwerkelijk een groep van de Jurhumstam om hier te verblijven. Toen ze de Zamzam zagen raakten

⁹ Sura Ibrahim, 14:37.

De Vader Van Onze Profeet Abdullah

Abdullah was de kleinste zoon van Abdulmuttalib ibn Hashim. Zijn moeder was Fatima bint Amr. Hij werd gekend om zijn uitzonderlijke karakter, volwassenheid en schoonheid en had de bewondering en liefde gewonnen van de mensen om hem heen. Abdullah die zowel door zijn vader als zijn broers gerespecteerd werd is volgens de gangbare kalender in het jaar 546 in Mekka geboren. Er werd meer over hem gesproken en hij trok meer aandacht na de gebeurtenis toen zijn vader hem wilde offeren. Toen hij de Zamzamput namelijk opgroef met zijn enige zoon Harith beloofde hij aan Allah dat als hij hem tien zonen zou schenken, hij een hiervan zou opofferen. Toen deze wens werd vervuld hield hij een loting tussen zijn zonen voor wie opgeofferd zou worden en waar de naam van Abdullah werd getrokken. Uiteindelijk werden er in plaats van Abdullah honderd kamelen opgeofferd en werd Abdullah van de dood bevrijd.

Toen Abdullah adolescent werd, wilden de dames van Quraysh met hem trouwen. Hij was namelijk een nobel, volwassen en een mooi mens. Bovendien was hij de zoon van de leider van Mekka, Abdulmuttalib. Een keer kwam er bijvoorbeeld een vrouw van Quraysh op zijn pad die hem voorstelde om met haar te trouwen en hier alles voor over had. Abdullah trouwde echter met Amina bint Wahb. Toen Abdullah op een dag weer dezelfde vrouw tegenkwam en dezelfde belangstelling niet terugzag, vroeg hij haar naar de reden hiervoor. Zij zei: "Er glinsterde een licht op jouw voorhoofd. Daarom wilde ik trouwen met jou, maar dat licht is nu verplaatst naar jouw echtgenote Amina."²⁹

29 Ibn Sa'd, op. cit., d. 1, blz. 86.

Om zijn kost te verdienen of met de gedachte zijn vader bij te staan nam Abdullah nadat hij was getrouwd deel aan een karavaan dat naar de Levant zou vertrekken. Op de terugweg overleed Abdullah echter in de buurt van Medina op zeer jonge leeftijd. Zijn dood had op heel Mekka en vooral op zijn vrouw diepe sporen achtergelaten. De woorden die Amina achter hem uitsprak zijn betekenisvol: “Ingaand op de uitnodiging van de dood heeft hij zijn huis in gewaden en de doodskleed verlaten naar het graf. Al zijn vrienden streden om zijn doodskist te dragen en droegen het over van hand tot hand. Jammer genoeg heeft het lot hem op een onvoorziene tijd weggenomen. Hij was een zeer vrijgevege en zeer barmhartig persoon!”³⁰

Het is overleverd dat Amina zwanger was tijdens de dood van Abdullah en dat ze beviel na de dood van Abdullah. In een andere overlevering lag de Profeet in de wieg toen Abdullah overleed en was hij twee jaar of iets ouder.

Abdullah is begraven in het huis van Nabigha dat zich in Medina in Daru's-Sughra bevindt. Het is bekend dat hij een edel iemand was die zich distantieerde van wat *haram* was en veel belang hechtte aan de eer van de mensen. Toen een vrouw zich aanbood aan Abdullah zei hij volgens een overlevering: “Wat *haram* betreft... de hel bevindt zich ervoor. En wat *halal* betreft, er is geen *halal* in jouw voorstel, dus zie af van je voorstel! Hoe wil jij zoiets? Wie edel is dient zijn kuisheid en geloof te beschermen.”³¹

30 Ibn Sa'd, op. cit., d. 1, blz. 88.

31 Ibn Sa'd, op. cit., d. 1, blz. 84.